

החברותא

בס"ד ערב פסח י"ג ניסן תשע"א

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 404

אמרות ופתגמים להג הפסח

בהפמרת שבת הגדול (סוף מלאכי) הנושא מעשר ואמונה, למדנו מכאן שעיקר ההכנה לפסח ע"י צדקה ואמונה. והוא ההוראה לבעור החמץ שבלב ואח"כ מלמדנו על חלוקת קמחא דפיסחא, לאחר העזרה החומרית. כמו"כ אנו מקוים שבאמצעות אכילת המרור נתחזק בהכרה שהכל מאתו יתב"ש, האמונה בזה שמחזיקים מעמד כאשר הסבל והיסורים באים עלינו וד"ל. (אוסרי לגפן)

נוהגין להניח פתית חמץ להתבונן שכוון שמרגיש בשפלות עצמו מוצא תמיד מה שצריך לתקן ולבער כי אפילו אם כבר שב בתשובה שלימה צריך כל איש ישראל לדעת שעדיין לא תיקן הכל כראוי, ועוד נשארו פתיתי חמץ שעליו לתקן והשי"ת יעזור. (מרן מהר"א מבעלזא)

...**במול** חמץ אפשר כשהחמץ ברשותו ר"ל כשיודע שהרשות חמץ (כלומר שלהיות במצב של רשות ולא להתפעל בעבודת השי"ת זה חמץ) ואז בקל יכולים לבטל החמץ הגמור אך כשאינו ברשותו שאינו חושב שהרשות הוא חמץ א"א לבטל החמץ הגמור. (אמרי חיים)

ענין המצה הוא לקבל בתאבון ובשמחה גם את לחם העוני וזה ענין לחם האמונה. וענין האמונה להיות מרוצה מכל מה ששולחים לך מן השמים. (אוסרי הגפן - ע"פ החו"א)

והיה על "מצה אהרן" "מצה" אותיות "חמץ". ההתבוננות בגדלות הבורא מבריה הגאווה ומביא הכרת שפלות עצמו "ענוה", "והיה על מצה" גימטריה סדר לבטל החמץ - הגאווה ע"י שיוכור תמיד את הסדר שאנו משבחים ומפארים הדר כבוד מלכותו וזוכים למדת ענוה באכילת מצה. (אמרי חיים)

ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת. דהנה מצה שנקרא לחם עוני הרמוז על הכנעה שפלות הגוף. והכנעה זו הוא מתוך השפלות, אעפ"כ לא בזה וכו' ענות עני. אבל עיקר ההכנעה הוא כשבא מתוך התרוממות הדעת כענין שכתוב במשה עניו מאד. מצד שהיה הגדול בדעת היה שפל ביותר, וזה בחינת מצה עשירה. (שפת אמת)

בזמן הרגל בליל פסח הקב"ה מגביה את ישראל למעלה ממדרגתם, והנה איתא בספה"ק איך אפשר ע"י תשובה אפילו מי שהוא ח"ו בשפל המצב - לתקן עד רום המעלות? דוגמא מדבורה היא בע"ח ממאה. והיוצא מן הממא ממא וא"כ איך מותר לאכול הרבש היוצא ממנה? אך איתא ברבנו יונה שהרבש נהפך להיות היתר, והרמז שבאיזה אופן ומצב חלילה אפשר לתקן לפניו יתב"ש. (מרן מהר"א מבעלזא)

מצות הפסח כוללת ג' ענינים 'פסח מרור ומצה' שהם כנגד ה'תאוה הכעס והכבוד' ללמד על כח התשובה ובמיוחד בשנה מעוברת שאז קוראים בתורה פרשיות מצורע ואחרי מות. (ע"פ פרי צדיק)

מצה - בצק שלא תפח שפלות הדעת בימול ההתנשאות הגאווה והישות. ולכן נקרא לחם אמונה דשורש הכפירה הוא בהרגשת הגאווה - אני ואפסי עוד. וככל שאדם יותר שפל בדעתו מקבל דברים יותר בתמימות ובפשימות ונמנע ממצה ומריבה. וידוע דככל שהמצה דקה יותר ויבשה יותר היא משתמרת יותר דככל שהאדם מתנהג בפשימות יותר מחזיק מעמד יותר. (אוסרי לגפן)

בזמן שביהמ"ק היה קיים היו שואלים ב"מה גשתנה" אודות אכילת קרבן הפסח. לאחר החרבן שואלים על ההסבה ותמוה למה לא שאלו על ההסבה גם בזמן שביהמ"ק קיים? בזמן המקדש ההסבה פשוטה אבל להיות במצב של חרבן ובכ"ז לשבת בהסבה יש מקום לשאלה. והתשובה כמו שנאלצו ביציאת מצרים כך נגאל להבא בגאולה שלמה ולכן לנו נאה ההסבה. (ע"פ שיר מעין)



פסח כשר ושמח





מולאי יו"ט ראשון של סוכות תשל"ד (צטלומה של מלחמת יום הכיפורים) חלק ב' הוצא לפוס ע"י מ.מ.

התשובה.

לכן צריך האדם לעבוד כל החיים על היסוד והשורש שלו, ולבקש רחמים, ולא להתעייף. בכל רגע ורגע הוא צריך להתחיל מחדש - חדשים לבקרים רבה אמונתך. ואפילו אם הוא הגיע לעמקי הקליפות ח"ו כבר אמר דוד המלך "גם שם ידך תנחני", תמיד היא יכול לעבוד על עצמו ולהתחיל בחזרה. כל הכח של הקליפה הוא מה שהיא שוברת את האדם. קודם היא מגרה אותו לפגום, ומביאה אותו לקרירות "אשר קרך בדרך" בכדי שיפגום בשורש שלו, ואח"כ יהיה אובד עצות. אולם כאשר האדם הולך לפגום - מחמת השורש שלו - הוא מקבל את כח הבחירה. מה שיש לו את שורש הרע הזה זה לא עוולה, העוולה היא מה שהוא פוגם בפועל, כי הרבש"ע הביא אותו במצב הזה בכדי שהוא יתגבר, ובשביל זה הוא מקבל את כח הבחירה. ועל כך כשהרבש"ע שולח לו את התשוקה לפגום, הוא שולח גם סיבה להחליש את הנסיון בכדי שיהיה לו כח להתגבר על התשוקה, וכשיתגבר תתהפך מציאות הגוף למציאות הנפש. הגוף יפסיק להיות בחינת "גוף", והנפש תהיה בשלימות, עד שהוא יגיע להכרה ש"אין שלום בעצמי מפני חטאתי", וירגיש שאין שלימות בעצמות שלו מפני החטאים כי בכל המידות הרעות הוא פגום.

ד

לכן אנו צריכים לבקש את בורא העולמים שיודיע לכל אחד ברחמים את הפגם שלו. מאד קשה להגיע לידיעה הזו. אפשר לשאול

...לכן אחרי שאדם נכנס כבר בדרכי האמונה מנסים אותו בכל סוגי הנסיונות. ואחרי שהוא יודע כבר את תיקון הנפש שלו אז מתחילים לצאת כל הענפים מהשורש שלו, דהיינו שהוא מכיר ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך" - אין בי מציאות שאני לא פגמתי שם, כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. ואין דרך אחרת. בכדי להגיע לשלימות הוא חייב לחיות עם הכשלון שנכשל בו, או במחשבה או במעשה. לכן שלמה המלך אמר "שבע יפול צדיק וקם". כי כל הכשלונות שיש לאדם בחיים בין בשוגג או במזיד הוא מוכרח לחיות אתם, ועיי"ו יכיר את שפלותו ויפחד תמיד. כי אפילו כאשר האדם במדריגות הגדולות של הצדיק אמת, עליו להתיירא מפשיעה כמו שאמר דוד המלך "שגיאות מי יבין מנסתרות נקני, גם מזדים חשוד עבדך אל ימשלו בי, אז איתם ונקתי מפשע רב", דהיינו שע"י השגיאות שלו הוא למד לפחד שלא יבוא לידי פשיעה ועיי"ו יגיע לשלימות.

וכמו כן אצל הרשע. מי שנכנס לדרכים אלו כשהוא כבר פושע, הוא יורד לדרגות הנמוכות ביותר, עד שנהיה אצלו הסתרה בתוך הסתרה. ואז הוא צריך להגיע לרחמים גדולים עד מאד בכדי שימצא את הצדיק אמת שהוא בבחינת "לך רד כי שיחת עמך", בחינת עגל הזהב, והצדיק הזה ימצא זכות לחטוף אותו מיד הקליפות, ויקוים בו "חיל בלע ויקיאנו" - שהקליפה תקיא אותו והוא יהיה נבלע במציאות של המחשבות של הצדיק אמת, והצדיק יעלה את הניצוצות שלו ויתקנו בכדי שיוכל להגיע לשלימות



אנשים מלומדה.

כשהיינו ילדים לימדו אותנו שיש רבש"ע, והרגילו אותנו להתפלל ולומר "מודה אני" - קודם האמא ואח"כ האבא והמלמד ב"חידור" - בכדי להביא אותנו לתכלית שנדע שיש רבש"ע, אבל להשיג את מציאות ה' אי אפשר אלא באופן ש"זה לעומת זה", ע"י שאדם עובד עם עצמו למצוא את המידה הרעה שלו, והידיעה הזו מראה לו את הסכנה בה הוא נמצא שבכל נשימה הוא בסכנה שמא יפגום, ומתוך הפחד הזה הוא חי תמיד בשפלותו שלו ואז הוא זוכה להכיר שיש בורא עולמים. כי כשהרבש"ע שולח לו את הנסיון של הפגם שמפתה אותו לפגום (הרבש"ע הוא זה ששולח, כמו שאמר דוד המלך "פלטה נפשי מרשע חרבך", זה החרב שלך), יחד עם זה הוא שולח תמיד סיבה להחליש את הנסיון בכדי שהאדם יוכל לעמוד בבחירה. הרי הקב"ה אינו בא בטרונאי עם בריותיו והוא לא רוצה שהאדם יפגום, הוא רוצה שיתייגע, שיתהפך אצלו מיגון לשמחה - "עבדו את ה' בשמחה" - ויחיה עם קודשא בריך הוא. ובשעה שמגיע הנסיון של הפגם אז הוא הזמן שאפשר להכיר את מציאות ה' ולחיות במציאות האמיתית של שלימות הוי". כי הנסיון יחד עם הסיבה שמגיע עמו מראים לי בהכרח שיש מציאות שנותנת לי את הכוחות, כי איך אני יכול להתחזק כנגד כזו אש של הפגם, רק בגלל שיש סיבה שמכבה את האש, הרבש"ע הוא זה שמפחיד אותי בכדי שלא אכשל ואעשה את הפגם. ואז הוא חי ממש עם מציאות שלימות הוי".

אנשים רבים אם הם יודעים בשביל מה הם באו לעולם - הם לא יודעים וגם לא מרגישים בדבר שעבורו הם הגיעו לכאן, היות שהם לא עובדים על זה. למשל מי שהשורש שלו הוא גנב, או בעל גאווה, או כעסן, הוא בכלל לא יודע שיש לו שורש כזה. הוא יכול לעבוד על התורה ועל העבודה, הוא ילמד ויתפלל, אבל לא יעבוד על היסוד שלו, כי מזה היצ"ר מאד מאד מפחד. היות שבאם הוא מתחיל לעבוד על היסוד שלו הוא יגיע לאחדות השלימות. כשיתחיל לעבוד על היסוד שלו הוא יתחיל להבין את המציאות של האמונה הפשוטה והלב שלו יתחיל לפעום, ואז הוא כבר לא חי לבד במציאות שלו, הוא חי עם מציאות הקב"ה, כמו בהמה שחיה עם האדון וילד עם האמא, והוא מכיר את מציאות הקב"ה לא רק בדיבור, ואז הגוף נהיה בחינת "נפש" כגמול עלי נפשי.

בשביל התכלית הזו הרבש"ע ברא את האדם, בכדי שיגיע לשלימות השפלות ועייז יגיע לגאולה האמיתית שהגוף יהיה בחינת נפש, ואז תהיה הגאולה השלימה, הרבש"ע רוצה לגאול אותנו אך הוא לא יכול עד שלא נגיע לבחינה זו. כי המטרה שלו היא שנכיר שאנו חיים במציאות שלו, ולהכרה הזו אי אפשר לבוא אלא מתוך שפלות, כי ההתגלות של הקב"ה היא כפי השפלות של האנוש. כמו שאמא מחזיקה את בנה בחיקה רק כשהוא ילד, כך כשאנו כמו ילד אצל האמא אנו פוגשים את מציאות הבחירה ורואים את סיבת כל הסיבות ומכירים את בורא העולמים, אבל אם אנו לא כמו ילד אצל האמא, אנו רק מדברים על האמא מצות

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א



המשך מעמ' קודם

404

ה

אולם הדרך הזו היא מאד קשה, וכמעט אין מי שרוצה ללכת בה. בדרך הזו האדם לא עובד בשביל ההנאה שלו. להיפך, כל הזמן הוא סובל כאבים מאד חזקים. הדרך הזו היא כולה רק כאבים, והיות שאנו חיים את כל החיים שלנו בדרך הזו זה אמור להביא אותנו לאחדות. הנה עכשיו, במצב המלחמה, השלום בין הבריות התחזק מאד. הפחד הגדול שיש עכשיו בטבע גורם שכולם שרויים במצב רוח אחר. בתים שהיו בהם מריבות, נרגעו ופסקו. הדאגה לאבא או לבנים שנמצאים בחזית מכניסה את כולם לרצינות והמחלוקות נחלשות. והיות שאנו

חיים כל הזמן בכאבים של מלחמת היצר. אצלנו יש תמיד מצב של מלחמה, וככה היה צריך להיות אצלנו כל הימים. רק שכח הקליפה הוא כ"כ חזק שהיצר מביא את האדם לחפש שלווה בכל מצב, ותמיד הוא מוצא עצה איך להביא את האדם לחפש סיפוק. הוא מוליך אותו בכל מיני דרכים למצב שתמיד יהיה לו סיפוק, בכדי שיהיה לו איתו קשר תמידי. כתוצאה מזה, גם כשאנו נפגשים יש לנו סיפוק מזה שאנו נפגשים יחד ומבינים אחד את השני, אך בהיות שהסיפוק הוא שמחזיק אותנו - זה רק אינטרס, ואנו משלים את עצמנו ביחד שזה קודשא בריך הוא. המשך יבוא אי"ה

בעזה"ש"ת תתקיים נסיעה למירון ביום רביעי ט"ז ניסן א' דחזה"מ פסח
בשעה 12.00 בצהריים, היציאה מרח' החשמונאים

תזכורת חשובה

אין אצלנו אלא לאצוּרִים

לציבור היקר

שקיבלו על עצמם לגמור את הש"ס לעי"נ מו"ר ר' אשר זיע"א

הזמן עובר ויש מחר לאחר זמן

שכל אחד ילמד ויסיים את מה שהתחייב ללמוד עד היו"צ הבעל"מ

שהשמחה במעונם

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' להולדת הנינה

הר"ר משה קלירס ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר מנחם טייטלבוים ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר יהודה פרוש ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עיני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס:

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

